

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/138/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120270610
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120270610.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Márie Dubcovej, v sporovej právnej veci žalobcu: Myrent s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 51 489 546, zastúpeného zástupcom ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom X. I. XXX XX Z. - W., v konaní o zaplatenie 30,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7Cb/13/2020-148 zo dňa 25. augusta 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7Cb/13/2020-148 zo dňa 25. augusta 2020 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) prvým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 30,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 30,- Eur od 30.10.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania bolo výrokom II. rozhodnuté tak, okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V návrhu na vydanie platobného rozkazu, doručenom Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 27.03.2020 (dátum doručenia žaloby vyplýva z potvrdenia na č.l. 14 spisu), žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby súd v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz, ktorým zaviaže žalovaného na zaplatenie sumy 30,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 30,- Eur od 30.10.2019 do zaplatenia. Zároveň žiadal priznať trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

3. Okresný súd Banská Bystrica dňa 20.04.2020 vydal platobný rozkaz sp.zn. 33Up/620/2020, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 30,- Eur od 30.10.2019 do zaplatenia, alebo v tej istej lehote podať odpor. Súčasne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 114,49 Eur. Voči vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom uplatnený nárok žalobcu neuznal v celom rozsahu, a tento označil za nedôvodný.

4. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec okresnému súdu dňa 26.06.2020. Vychádzajúc z toho, že platobný rozkaz sp. zn. 33Up/620/2020 zo dňa 20.04.2020 sa zrušil zo zákona, okresný súd po postúpení veci pristúpil k doručeniu vyjadrenia k odporu (spolu s jeho prílohami) žalovanému. Súčasne mu boli

doručené poučenia o jeho procesných právach a povinnostiach, ako aj uznesenie sp. zn. 7Cb/13/2020 zo dňa 07.07.2020, ktorým bol žalovaný vyzvaný, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odporu a uviedol všetky skutočnosti, o ktoré svoje tvrdenia opiera, označí a predloží ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

5. Žalovanému bolo doručené predmetné uznesenie dňa 13.07.2020, k rukám jeho právneho zástupcu, pričom okresnému súdu nezaslal už žiadne vyjadrenie.

6. Podľa § 177 ods. 2 písm. a) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 Eur.

7. Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

8. Súd v súlade s ustanovením § 177 ods. 2 písm. a) CSP vec rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže sa jedná o drobný spor. V nadväznosti na to, súd v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámil dňa 17.08.2020 na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu verejné vyhlásenie rozsudku na termín 25.08.2020 o 9:00 hod..

9. Okresný súd vo veci vykonal dokazovanie listinami založenými v spise, a to: Zmluvou o nájme č. 24/2019 zo dňa 01.10.2019 (č.l. 8), Protokolom o prenájme náhradného vozidla (č.l. 9-10), Oznámením o poistnom plnení zo dňa 04.10.2019 (č.l. 6 p. v. - 7), faktúrou č. 0172019 zo dňa 03.10.2019, splatnou dňa 10.10.2019 (č.l. 7 p. v.), Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2019 (č.l. 10 p. v.), Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2019 (č.l. 11), Čestným prehlásením zo dňa 03.10.2019 (č.l. 12), predžalobnou výzvou na zaplatenie sumy 30,- Eur zo dňa 18.03.2020 (č.l. 12 p. v.) a ostatným spisovým materiálom.

10. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP, § 186 ods. 2 veta prvá CSP, § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až d) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj len „zákon o PZP“, alebo aj „PZP“), § 15 ods. 1 zákona o PZP, § 379 prvá veta zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 524 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 525 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 580 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka, § 11 ods. 6 zákona o PZP, § 11 ods. 7 a ods. 8 zákona o PZP okresný súd žalobe vyhovel.

11. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 12.09.2019 došlo ku škodovej udalosti vo Vyšnom Kubíne, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo BMWX1, EČV RK003BP. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Škoda Praktik EČV: MT190DS, ktorého vlastníkom v čase nehody bol zmluvne poistený u žalovaného. Z predložených dôkazov ďalej vyplýva, že poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 01.10.2019 Zmluvu o nájme č. 24/2019, ktorej predmetom bol prenájom motorového vozidla BMW 2 AT, EČV: ZA141HM, a to od 01.10.2019 do 03.10.2019. Zo zmluvy o nájme je zrejmé, že medzi účastníkmi zmluvy bolo dohodnuté denné nájomné vo výške 92,- Eur a poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30,- Eur. Poškodený mal motorové vozidlo v prenájme po dobu 3 dní, za čo mu žalobca fakturoval sumu 306,- Eur (3 x 92,- Eur + poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30,- Eur). Žalovaný oznámil poistné plnenie dňa 18.10.2019 a poskytol poistné plnenie vo výške 276,- Eur za 3 dni nájmu náhradného vozidla, pričom z uplatnenej sumy odpočítal „neprimerané náklady na náhradné vozidlo“ vo výške 30,- Eur. Tieto skutočnosti v konaní neboli medzi stranami sporné.

12. Sporná otázka v danom konaní bola, či je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný, či je zmluva o postúpení pohľadávky platná, sporný bol taktiež právny základ uplatneného nároku žalovaného a uplatnený úrok z omeškania.

13. Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený MEDBAJ, s.r.o., so sídlom Do Uhliska 7583/32, IČO: 36 429 317 ako postupca postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 306,- Eur, z titulu jeho nároku voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zákona č. 381/2001 Zb.. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 12.09.2019, na vozidle BMW X1, EČ: RK003BP. Postupca sa zaviazal uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu podľa čl. 4 vo výške 306,- Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 0172019 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. BMW 2 AT, EČ: ZA141HM. Podľa čl. 5 zmluvy o postúpení pohľadávok, vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítali a žalobca si následne pohľadávku podľa čl. 1 vymáhal vo vlastnom mene a na vlastný účet. Dlžné nájomné ako záväzok poškodeného - nájomcu voči prenajímateľovi zanikol vzájomným započítaním s pohľadávkou poškodeného voči žalobcovi z titulu odplaty za postúpenie pohľadávok. Pohľadávka poškodeného voči prenajímateľovi je preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok v zmysle dojednania čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok. Zaplatenie nájomného, t.j. zánik záväzku poškodeného voči prenajímateľovi zo Zmluvy o nájme č. 24/2019 je preukázaný v zmysle dojednania čl. 5. zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmysle § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dohodou účastníkov možno započítaním vyrovať aj pohľadávky uvedené v ods. 1 a ods. 2, t.j. poškodenému vznikla majetková ujma vzájomným započítaním - dohodou podľa zmluvy o postúpení pohľadávok v čl. 5 v spojení s čl. 4. V prípade započítania na základe dohody zákon dovoľuje, aby účastníci záväzkového vzťahu dohodli započítanie aj nad rámec podmienok, ktoré inak ustanovuje pre započítanie jednostranným právnym úkonom. Predmetnou dohodou teda zanikol záväzok poškodeného, bol splnený záväzok poškodeného z titulu dlžného nájomného, vyúčtovaného vo faktúre prenajímateľa č. 0172019 a teda okamihom zániku tohto záväzku poškodenému vznikla reálne škoda aj v rozsahu, ako vyplýva z výroku rozsudku, t.j. skutočná škoda. Poškodený ako postupca mal peňažnú pohľadávku voči žalovanému z titulu jeho nároku na poistné plnenie, konkrétne nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 12.09.2019, ktorú pohľadávku voči žalovanému poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil žalobcovi ako postupníkovi za odplatu. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo preukázané, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči žalovanému, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla a tento poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol teda veriteľom, pretože mal pohľadávku voči žalovanému z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za nájom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Okresný súd konštatoval, že nedôvodnosť odvolacej námietky žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vyplýva aj zo samotného správania a konania žalovaného, ktorý uhradil žalobcovi časť požadovaného poistného plnenia (vo výške 276,- Eur).

14. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mal okresný súd za to, že v konaní bol preukázaný vznik škody, predstavujúci náklady za zapožičanie vozidla, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. V konaní nebolo sporné, že žalovaný zaplatil žalobcovi titulom poistnej udalosti sumu vo výške 276,- Eur, pričom podľa vystavenej faktúry žalobcom č. 0172019 prenájom náhradného motorového vozidla spolu s poplatkom za pristavenie a prevzatie vozidla bol vo výške 306,- Eur. Okresný súd nezistil v konaní neprimeranosť odplaty za nájom vozidla a má za to, že do výšky nájmu je potrebné zahrnúť aj iné súvisiace poplatky, vrátane poplatku za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30,- Eur, ktorý je primeraný k celkovej výške nájomného. Daný poplatok bol účtovaný v rámci každého prenájmu a poplatok tvoril súčasť skutočnej škody.

15. Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov za prenájom vyplýval zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. V dôsledku škodovej udalosti bol vylúčený z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešil nájomom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. Poškodený používal vozidlo v uvedenom období na podnikateľské účely, keď nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo, čo preukazuje listina „čestné prehlásenie“. Žalobca teda preukázal, že v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou si poškodený zapožičal počas doby opravy náhradné motorové vozidlo a dostatočne vysvetlil aj účelnosť požičania náhradného motorového vozidla za obdobie, za ktoré bol súdom priznaný nárok na náhradu škody. Za obdobie, pokiaľ bolo auto v oprave, je nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, spĺňa všetky kritériá nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka, t.j. okrem vzniku škody a protiprávneho úkonu aj kritérium príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom

škodcu a vzniknutou škodou. Boli preukázané skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a súd akceptoval právne zdôvodnenie žaloby. Okresný súd teda zaviazal žalovaného k úhrade sumy 30,- Eur.

16. Okresný súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v sadzbe v zmysle § 369 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka a § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré ustanovenie, pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania, odkazuje na osobitný predpis pod poznámkou 15a, a to § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené potom priznal okresný súd úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne podľa uvedených zákonných ustanovení. Úrok z omeškania okresný súd priznal z dôvodu, že mal preukázané omeškanie žalovaného.

17. Podľa vykonaného dokazovania žalovaný oznámil žalobcovi ukončenie šetrenia poisťnej udalosti dňa 14.10.2019 listom zo dňa 18.10.2019, kde ale nevysvetlil dôvody, pre ktoré odmietol poskytnúť poisťné plnenie v celom rozsahu. Keďže žalovaný skončil prešetrenie poisťnej udalosti dňa 14.10.2019, bol povinný do 15 dní po skončení prešetrenia poskytnúť poisťné plnenie v plnej výške, čo neučinil, preto sa dostal do omeškania od 30.10.2019. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP.

18. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a tiež, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

19. V odvolaní žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Podľa žalovaného je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa žalovaného na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Z praktického pohľadu to znamená, že súdy sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia, hoci túto povinnosť nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (viď napríklad judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko, mutatis mutandis rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/01 a mnohé ďalšie).

20. Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie sa v prvom rade nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu vo vedenom spore. Žalovaný mal za to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitímovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. Odvolateľ citoval § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. „K úhrade Faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej Zmluve o postúpení. Vychádzajúc z predloženej Zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa nášho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok Poškodeného

a Žalobcu. Ak teda Poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči Žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na Žalobcu a kauzálna Žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči Poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne Žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že Žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitímovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. "V zmysle Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008: „Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Absolútne neplatný právny úkon, je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť, a teda absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide vtedy, ak svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol.“

21. V odvolaní žalovaný s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), zdôraznil, že takýto právny úkon je podľa § 39 Občianskeho zákonníka zjavne absolútne neplatný. Žalobca vo vedenom spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanému z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej zmluvy o postúpení práve naopak preukazuje nezaplatenie faktúry poškodeným, a to ešte pred samotnou údajnou cesiou pohľadávky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného bolo teda nepochybné, že údajný postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému.

22. Odvolateľ ďalej namietal, že od sumy za prenájom náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo, pričom poukázal na konštantnú judikatúru (napr. R7/1992), v zmysle ktorej je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia.

23. Odvolateľ namietal, že prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. „V tejto súvislosti poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Navrhol, aby odvolací Krajský súd v Žiline vydal rozhodnutie, ktorým zruší Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Cb/13/2020-148 zo dňa 25.08.2020 a vec vráti Okresnému súdu Dolný Kubín na ďalšie konanie.“

24. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Žalovaný v konaní pred súdom nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by rozsudkom priznaný nárok spoločnosti Myrent s.r.o. mohol akokoľvek spochybníť. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vecne správne, okresný súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania. Navrhol, aby okresný súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny

základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolateľ v podstate vytykal rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Nie je však možné podľa žalobcu dôvodne vytykať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania.

25. Vo svojom vyjadrení žalobca uviedol, že pokiaľ ide o nosnú námietku žalovaného, a to nesprávne právne posúdenie veci, tak právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitimáciu na jej uplatnenie a úplný výkon. K postúpeniu budúcej pohľadávky, ktorú mal pôvodne poškodený voči žalovanému a k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi poškodeným a žalobcom sa v celom rozsahu odvolával na predchádzajúce vyjadrenia. Argumentáciu žalovaného považoval žalobca za zmätočnú a zavádzajúcu, keďže v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu.

26. Podľa žalobcu nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného v odvolaní o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom, pretože zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitimácie žalobcu žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do dispozičnej sféry žalobcu, toto v celom rozsahu považoval za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva. „Započítanie je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich vzájomne veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu, pričom musí ísť o pohľadávky spôsobilé na započítanie. Vo svojej podstate ide o formu bezhotovostného vyrovnania, ktoré sa nevykonáva skutočným splnením, ale odpočítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. To umožňuje ušetriť dvojaké splnenie vzájomných pohľadávok a navzájom zjednodušiť majetkové vzťahy medzi účastníkmi, právnym následkom započítania je zánik vzájomných pohľadávok, pokiaľ sa vzájomne kryjú. Právne účinky nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady pre započítanie, a to, že sa jedná o vzájomné pohľadávky, ide o plnenie rovnakého druhu, pohľadávky sú spôsobilé na započítanie a bol urobený prejav smerujúci k započítaniu. Občiansky zákonník upravuje dva prípady zániku záväzku započítaním, a to započítanie jednostranným právnym úkonom a započítanie dohodou. V danom prípade nepochybne došlo k zániku záväzku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným v Zmluve o postúpení pohľadávky.“

27. Vo vyjadrení žalobca uviedol, že „Argumentáciu žalovaného nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. V otázke aktívnej vecnej legitimácie žalobcu za obdobných skutkových okolností poukazujeme na Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 16.08.2018, sp. zn. 18Cb/106/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 11.10.2018 sp. zn. 18Cb/133/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 20.03.2018 sp. zn. 10Cb/136/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 29.03.2018 sp. zn. 18Cb/272/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 07.06.2018 sp. zn. 18Cb/3/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 03.05.2018 sp. zn. 18Cb/8/2018, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 06.09.2018 sp. zn. 17Cb/23/2018, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 11.10.2018 sp. zn. 17Cb/8/2018, Rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 12.11.2018 sp. zn. 8Cb/37/2018,

Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 9Co/300/2018, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp. zn. 14Cob/55/2019, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2019, sp. zn. 8Co/132/2019 a Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020, sp. zn. 8Co/24/2020.“ V zmysle predmetných rozhodnutí mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. K otázke samotného vzniku práva žalobcu poukazovali sudy na obsah zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom v bode 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na dojednanie bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky. V danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení, a v spojení s úpravou vyplývajúcou z § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP, je žaloba podľa žalobcu skutkovo a právne dôvodná. Žalobca potom citoval z rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2019, sp. zn. 8Co/132/2019.

28. Vo svojom vyjadrení žalobca uviedol, že za rovnako správny považoval napadnutý rozsudok v časti priznaného úroku z omeškania, keďže žalobcovi neboli vysvetlené dôvody, pre ktoré žalovaný znížil poistné plnenie, žalovaný si tak nespĺnil svoje povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP. V dôsledku nesplnenia uvedenej povinnosti bolo na mieste, ak okresný súd s poukazom na § 11 ods. 8 zákona o PZP zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ukončenie prešetrovania poistnej udalosti žalovaného v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP ho totiž nezbavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 zákona o PZP po uplynutí 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6, teda sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezbavuje žalovaného povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by bol v rozpore so zmyslom a účelom zákona o PZP. Zmyslom vyššie označenej právnej úpravy nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale zabezpečenie rýchlej a efektívnej ochrany poškodeného. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenia poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania. Žalobca poukázal na názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2019 sp. zn. 8Co/132/2019, resp. obdobne v rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020 sp. zn. 8Co/24/2020. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie.

29. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa už žalovaný nevyjadril (doručenka na č.l. 185 spisu).

30. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaného a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

31. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/138/2020 - 201 zo dňa 29.06.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

32. Za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalovaného. Ak žalovaný nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ňom podanom

odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Čo nebolo predmetom odvolania žalovaného, t.j. čo žalovaný v odvolaní nenamietal sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím.

33. Jedným z odvolacích dôvodov žalovaného bola námietka, že rozsudok okresného súdu, jeho odôvodnenie nezodpovedá § 220 ods. 2 tretia veta CSP, keď odôvodnenie rozsudku okresného súdu nie je podľa názoru žalovaného presvedčivé. Tento odvolací dôvod žalovaného krajský súd nevyhodnotil ako relevantný. Po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu, jeho odôvodnením je nevyhnutné konštatovať, že toto má náležitosti vyžadované § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd jasným a dostatočným spôsobom vysvetlil závery svojho rozhodnutia, a to nielen skutkové, ale aj právne. Zo strany okresného súdu v napadnutom rozsudku boli dané odpovede na všetky podstatné okolnosti sporovej právnej veci, ktoré boli v konaní pred okresným súdom namietané. Už je rozhodovacou činnosťou nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR ustálené, že pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Rozsudok okresného súdu nie je nesprávny, nezákonný, ani arbitrárny, tak ako to namietal žalovaný v odvolaní. Opätovne krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 476/2017 - 14 zo dňa 1. augusta 2017). Krajský súd na základe rozsahu odvolacích dôvodov a odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu nezistil, že by závery súdu prvej inštancie boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a zo záverov okresného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov (poznamenáva krajský súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný v rámci ním podaného odvolania a vyjadrených odvolacích dôvodov nestotožňuje so závermi okresného súdu sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany konania, vrátane jej dôvodov a námietok.

34. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany, v rozsahu ktorých postačoval na konštatovanie, že žalovaný dostal odpoveď na všetky podľa neho vyjadrené podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd vzhľadom k uvedenému poukazuje na to, že mal v rámci svojho konania spôsobilý predmet posudzovania, hodnotenia, a to rozsudok okresného súdu s náležitosťami odôvodnenia, ktoré vyžaduje § 220 ods. 2 CSP.

35. Ani v odvolacom konaní na základe vymedzených odvolacích dôvodov žalovaného v odvolaní zo dňa 13.10.2019 neboli rozporované okolnosti, škodovej udalosti spôsobenej poškodenému. Nebolo sporné, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle Zmluvy o nájme č. 24/2019 zo dňa 01.10.2019, po dobu opravy poškodeného vozidla, po skončení ktorého nájmu bola žalobcom vystavená poškodenému faktúra č. 0172019 zo dňa 3.10.2019, na celkovú sumu 306 Eur, z ktorej žalovaný neuhradil sumu 30 Eur.

36. Rozdiel neuhradeného poistného plnenia žalovaným tvoril predmet súdneho sporu, spolu s uplatneným príslušenstvom a vo vzťahu k tomuto nároku žalobcu smerovali odvolacie dôvody žalovaného v tom, že žalobca nebol v danom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný, pretože ho Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá dňa 03.10.2019 s poškodeným k uplatňovaniu tohto nároku neoprávňovala, keďže žalovaný bol toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávky nie je v súlade s § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka a takýto právny úkon je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, ak poškodený predstavoval z titulu uzavretej zmluvy o nájme náhradného motorového vozidla dlžníka žalobcu, a tým nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, pretože uvedenú pohľadávku žalobcu poškodený pred cesiou neuhradil, t.j. pohľadávka tu nevznikla. Žalovaný ďalej namietal, že podľa zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že táto najskôr smerovala k cedovaniu pohľadávky, podľa žalovaného neexistujúcej a až následne došlo k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu, t.j. poškodený nebol majiteľom pohľadávky

voči žalobcovi pred jej postúpením, preto túto postúpiť na žalobcu nemohol a kauzálna nemohla vzniknúť pohľadávka na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie.

37. Krajský súd uvádza, že s týmto odvolacím dôvodom žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z titulu námietky k zmluve o postúpení pohľadávky sa nestotožňuje. Vyplýva to nielen zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi, ale aj zo samotného obsahu a zmyslu nároku poistného plnenia. Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tom, že poškodený nebol majiteľom pohľadávky a ani v tom, že by neexistoval predmet postúpenia, keď podľa žalovaného predmetom konania mala byť pohľadávka poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Krajský súd k nerelevantnosti tohto odvolacieho dôvodu žalovaného upriamuje pozornosť na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2019, uzavretú medzi žalobcom a poškodeným. Predmetom zmluvy o postúpení bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, ktorá sa stala dňa 12.9.2019 na vozidle BMW X1, EČ: RK003BP. Predmetom postúpenia preto bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia, ktorá sa skladá aj z nákladov na nájom náhradného motorového vozidla, inými slovami ide o nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovní, t.j. predmetom postúpenia bola pohľadávka, čo zodpovedá § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmet postúpenia je vyjadrený zmluvnými stranami Zmluvy o postúpení pohľadávky v článku 1.. To, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2019 bola pohľadávka poistného plnenia, t.j. pohľadávka poškodeného voči žalovanému, vyjadril v podstate aj sám žalovaný, ak v liste zo dňa 17.10.2019 (č.l. 6 rub spisu) v Oznámení o poistnom plnení kvalifikuje túto poškodeným postúpenú pohľadávku ako pohľadávku poistného plnenia, pozostávajúcu z nákladov za prenájom náhradného vozidla počas doby opravy poškodeného vozidla poistnou udalosťou. Nemožno sa preto stotožniť s argumentáciou žalovaného v tom, že by poškodený nepostupoval pohľadávku, ktorú mal, resp. že by predmetom postúpenia bol neexistujúci predmet postúpenia, prípadne, že by predmetom postúpenia bol záväzok poškodeného na zaplatenie nájmu žalobcovi z titulu užívania náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bol nárok - pohľadávka z titulu poistnej udalosti, ktorý nárok v podstate žalovaný aj čiastočne plnil, a tým potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistnom plnení pozostávajúca z nákladov nájmu za užívanie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, kedy vo vzťahu k tejto postupovanej pohľadávke poškodeným dlžníkom bol žalovaný.

38. Krajský súd v zhrňujúcich záveroch dodáva, že z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným vyplynulo, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovní, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla, ktorý poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovní z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za prenájom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi, a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 3.10.2019 bola neplatná, resp. že by odporovala § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v tom, že by predmetom postúpenia mal byť dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Nie je na mieste odvolací argument žalovaného, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 3.10.2019 bolo postúpenie nie pohľadávky, ale záväzku poškodeného, ktorý podľa faktúry vystavenej žalobcom predstavuje práve pohľadávku žalobcu, pretože zvyrazňuje krajský súd to, že predmetom postúpenia bola pohľadávka poškodeného na poistné plnenie a túto postupovanú pohľadávku nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla.

39. V odvolaní žalovaný uviedol, že „Odvolateľ namietal, že prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania

upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti“, „že od sumy za prenájom Náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by Poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo. V danej súvislosti poukazujeme na konštantnú judikatúru (napr. R7/1992), v zmysle ktorej je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia.“ V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou, odvolací súd na tomto mieste uvádza, že podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

40. K vyššie vymedzeným odvolacím dôvodom žalovaného považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanom prípade nebol daný žiadny z dôvodov v zmysle vyššie uvedeného § 366 CSP, a preto bol odvolací súd v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Možno konštatovať, že odvolací dôvod žalovaného týkajúci sa tvrdení, „...že prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti“, nebol použitý žalovaným v prvoinštančnom konaní v jeho skutkovom a následne právnom uvedení zhodne s obranou žalovaného v relevantnom štádiu prvoinštančného konania. V priebehu celého prvoinštančného konania žalovaný argumentoval tým, „...že namieta uplatňovaný úrok z omeškania, nakoľko má za to, že si splnil voči Poškodenému všetky povinnosti, nakoľko poskytol, a zároveň uviedol, z akých dôvodov nebola uplatnená výška priznaná v plnom rozsahu. To, že sa žalobca nestotožňuje s takýmto odôvodnením, nemožno vykladať tak, že žalovaný si túto svoju povinnosť nesplnil, a prijať záver, že sa takto dostal do omeškania. Tento záver vyplýva, aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3Cdo/145/2017“ (rub č.l. 26 spisu). Podľa zistení odvolacieho súdu odvolacia argumentácia žalobcu „...že od sumy za prenájom Náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by Poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo. V danej súvislosti poukazujeme na konštantnú judikatúru (napr. R7/1992), v zmysle ktorej je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia“, nebola žalobcom použitá v relevantnom štádiu konania. Krajský súd považuje za potrebné vo vzťahu k týmto svojím záverom zvýrazniť, že koncepcia odvolacieho konania vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, v ktorom je obmedzené právo strany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli stranou včas uplatnené pred súdom prvej inštancie. Žalovaný (poučenie č.l. 139 spisu, doručka č.l. 140 rub spisu) mal v konaní pred okresným súdom vytvorené možnosti tento prostriedok procesnej obrany použiť a napriek poučeniu okresného súdu o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania, tieto námietky v konaní pred súdom prvej

inštancie neuplatnil. Pre krajský súd tak nebol vytvorený priestor, aby v rámci žalovaným vyvolaného odvolacieho konania preskúmaval tieto novo tvrdené prostriedky procesnej obrany.

41. Zároveň krajský súd dodáva, že okresný súd hodnotil vykonané dôkazy postupom podľa § 191 CSP, a to podľa svojej úvahy každý dôkaz jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, teda pri zisťovaní skutkového stavu postupoval zákonným spôsobom. V uvedenom postupe okresného súdu nebola zistená žiadna vada. Okresný súd vykonané dôkazy nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, vykonanými v prejednávanej sporovej veci a krajský súd nezistil dôvod pre iný postup, ako aby vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil pred súdom prvej inštancie za viazanosti § 383 CSP.

42. Krajský súd uvádza, že ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného neposúdil ako relevantný. Podľa jeho názoru okresný súd vo veci vykonal v intenciách návrhov strán sporu dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil správne skutkové závery a tieto rovnako správne právne posúdil. Zo strany odvolacieho súdu nebol dôvod, aby sa od logických a racionálnych záverov okresného súdu, vyjadrených v napadnutom rozsudku odchyľil, a preto bolo dôvodné rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

43. Iné odvolacie dôvody zo strany žalovaného v ním podanom odvolaní neodzneli, preto na základe uvedených zhodnotení a záverov bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý výrok osobitne odvolacími dôvodmi žalovaného nebol napadnutý, avšak ako výrok závislý od výroku vo veci samej bol rovnako potvrdený ako vecne správny.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.